DİSFONKSİYONEL NESİLLER VE GÖRÜNÜRDE NORMAL AİLE DİNAMİKLERİ

Erdinç ÖZTÜRK
İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Adli Tıp ve Adli Bilimler Enstitüsü Sosyal Bilimler Anabilim Dalı
erdincerdinc@hotmail.com
ORCID ID: 0000-0003-1553-2619

Görkem DERİN
İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Adli Tıp ve Adli Bilimler Enstitüsü Sosyal Bilimler Anabilim Dalı
gorkem.derin@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002-9527-3110

Özet

Köklerini kuşaklararası bir tarihten alan ve yanlış çocuk yetiştirme stili olarak işlev gören disfonksiyonel aile dinamikleri, çocukluk çağı travmalarına yol açan, psikopatojen düşünce, duygu ve davranış paternleridir.[1,2] deMause ve Öztürk'e göre bu duygu, düşünce ve davranış paternleri, yüzlerce yıl önceden günümüze belirli oranda korunarak erişen yanlış çocuk yetiştirme stillerinin primitif yansımalarıdır. Modern psikotravmatoloji ve psikotarih paradigmalarına göre ebeveynler uzak geçmişte çocuklarına şiddetli fiziksel zararlar vermekteyken, günümüzde ise anne-babalar, fiziksel şiddetten uzaklaşarak evlatlarını daha çok duygusal açıdan ihmal ve istismar etmektedir. Disfonksiyonel aile dinamiklerinin kökeninde empatiden uzak ve değişken aralıklarla uygulanan "*ödül-ceza*" odaklı yanlış çocuk yetiştirme stilleri yer almaktadır.[3-5] Öztürk'ün önemle vurguladığı üzere disfonksiyonel aile dinamikleri, ebeveynlerden öğrenilen ancak bilinçdışı bir yönelimle farkına bile varılmadan uygulanabilen psikopatojen ve dissosiyojen dinamiklerdir. Aile içerisinde ebeveynlerin evlatlarını kontrol etme hatta yönetme aracı olarak işlev gören bu psikopatojen dinamikler, çocukları travmatize ve dissosiye ederek disfonksiyonel bir nesil yaratmaktadır. Majör oranda duygusal travmalarla karakterize olan disfonksiyonel aile dinamiklerinde, duygusal istismar hem tek başına hem de fiziksel istismar ile ihmal ve azımsanamayacak bir oranda cinsel istismar ile birlikte yaşanabilmektedir.[1,2,6] Disfonksiyonel nesillerde, dissosiyojen iletişim ya da ilişki şekilleri yoğun bir düzeyde deneyimlenmektedir. Disfonksiyonel aileler tarafından en sık kullanılan iletişim stilleri arasında; çift mesaj, sahte karşılıklılık, duyarsızlık, şımartma, değişken oranlı kural ve kuralsızlık, evlat ayrımı, okutmama, dışçiye/doktora/psikoloğa götürmeme, arkadaş anne/baba, anne-babalık reddi ve hasta ya da aptal rolü yer almaktadır. Ebeveynler bu disfonksiyonel iletişim şekilleriyle çocuklarını travmatize etmekte ve kendileri ile güvenli bağlanma kurmalarına engel olmaktadırlar. Aile içerisinde temelleri atılması gereken güvenli bağlanmanın ebeveynler tarafından adeta sabote edilerek ruhsal açıdan sağlıklı olan bu bağlanma stilinin yerine anne/baba-çocuk arasında güvensiz bağlanmanın gelişmesi, çocukların diğer kişilere karşı da güven duymaması üzerindeki en önemli sebeptir. Sonuç olarak, ebeveynlerin disfonksiyonel iletişim stilleri ve yanlış çocuk yetiştirme stilleri yerine fonksiyonel ve doğru çocuk yetiştirme stillerini kullanmaları, ruhsal açıdan daha sağlıklı, daha entegre ve daha başarılı yeni nesillerin ortaya çıkmasını olanaklı kılacaktır.[1,2,7-9]

Anahtar Kelimeler: Disfonksiyonel aile dinamikleri; disfonksiyonel iletişim şekilleri; yanlış çocuk yetiştirme stili; psikotarih

Kaynaklar

1. Öztürk, E. (2021). Disfonksiyonel Aile Modellerinden Fonksiyonel Aile Modeline: "Doğal ve Rehber Ebeveynlik Stili". Öztürk E, editör. Aile Psikopatolojisi. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri. p.1-39.
2. Öztürk, E. (2022). Dysfunctional generations versus natural and guiding parenting style: Intergenerational transmission of trauma and intergenerational transfer of psychopathology as dissociogenic agents. Medicine-Science, 11(2), 886-904.
3. Öztürk E. Psikotarih, Travma ve Dissosiyasyon: Çocukluk Çağı Travmaları, Savaşlar ve Dissosiyasyonun Anamnezi. Öztürk E, editör. Psikotarih. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri; 2020b. p.1-21
4. deMause, L. (1997). The psychogenic theory of history. The Journal of psychohistory, 25(2), 112.
5. deMause, L. (1998). The history of child abuse. Journal of Psychohistory, 25, 216-236.
6. Öztürk, E. (2020). Travma ve Dissosiyasyon: Psikotravmatoloji Temel Kitabı. 2. Baskı. İstanbul: Nobel Tıp Kitabevi. p.1-33.
7. Öztürk, E., & Şar, V. (2006). The "apparently normal" family: a contemporary agent of transgenerational trauma and dissociation. Journal of Trauma Practice, 4(3-4), 287-303.

8. Öztürk, E. (2022). Dissoanaliz ve Psikotoplumsal Bilinç Alyansı Kuramı: İnkar Travması ve Dissosiyatif Yansıtımlı Kimlik Geçişi. Öztürk E, editör. Psikotravmatoloji. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri. s.1-40.
9. Öztürk, E. (2022). Modern Psikotravmatoloji. Öztürk E, editör. Psikotravmatoloji. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri. s.41-69.

DYSFUNCTIONAL GENERATIONS AND APPARENTLY NORMAL FAMILY DYNAMICS

Abstract

Dysfunctional family dynamics, which take their roots from an intergenerational history and function as a negative parenting style, are psychopathogenic patterns of thought, emotion and behavior that lead to childhood traumas.1,2 According to deMause and Öztürk, these patterns of emotion, thought and behavior are the primitive reflections of negative child-rearing styles that reached today with a certain degree of preservation hundreds of years ago. According to modern psychotraumatology and psychohistory paradigms, while parents inflicted severe physical harm on their children in the distant past, today parents tend to neglect and abuse their children more emotionally by avoiding physical violence. At the root of dysfunctional family dynamics lies the "reward-punishment" oriented primitive parenting styles that are practiced at variable intervals, far from empathy.3-5 As Öztürk emphasizes, dysfunctional family dynamics are psychopathogenic and dissociative dynamics that are learned from parents but can be applied unnoticed with an unconscious orientation. These psychopathogenic dynamics, which function as a means of controlling and even managing their children in the family, create a dysfunctional generation by traumatizing and dissociating children. In dysfunctional family dynamics, which are characterized by major emotional traumas, emotional abuse can be experienced both alone and together with physical abuse, neglect and sexual abuse at a substantial rate.1,2,6 In dysfunctional generations, dissociative forms of communication or relationship are experienced at an intense level. Among the most frequently used communication styles by dysfunctional families; double message, false reciprocity, insensitivity, pampering, variable rate rules and non-regulations, child discrimination, denial of education, not taking to the dentist/doctor/psychologist, friendly parenting, parental denial, and the role of sick or stupid. Parents traumatize their children with these dysfunctional communication styles and prevent them from establishing a secure attachment with themselves. The most important reason for children to not trust other people is the development of insecure attachment between mother/father-child instead of this mentally healthy attachment style, which is almost sabotaged by the parents of the secure attachment that needs to be laid within the family. As a result, parents' use of functional and positive child-rearing styles instead of dysfunctional communication styles and negative child-rearing styles will enable the emergence of new generations that are psychologically healthier, more integrated and more successful.1,2,7,9

Keywords: Dysfunctional family dynamics; dysfunctional forms of communication; negative parenting style; psychohistory

References

1. Öztürk, E. (2021). Disfonksiyonel Aile Modellerinden Fonksiyonel Aile Modeline: "Doğal ve Rehber Ebeveynlik Stili". Öztürk E, editör. Aile Psikopatolojisi. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri. p.1-39.
2. Öztürk, E. (2022). Dysfunctional generations versus natural and guiding parenting style: Intergenerational transmission of trauma and intergenerational transfer of psychopathology as dissociogenic agents. Medicine-Science, 11(2), 886-904.
3. Öztürk E. Psikotarih, Travma ve Dissosiyasyon: Çocukluk Çağı Travmaları, Savaşlar ve Dissosiyasyonun Anamnezi. Öztürk E, editör. Psikotarih. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri; 2020b. p.1-21
4. deMause, L. (1997). The psychogenic theory of history. The Journal of psychohistory, 25(2), 112.
5. deMause, L. (1998). The history of child abuse. Journal of Psychohistory, 25, 216-236.
6. Öztürk, E. (2020). Travma ve Dissosiyasyon: Psikotravmatoloji Temel Kitabı. 2. Baskı. İstanbul: Nobel Tıp Kitabevi. p.1-33.
7. Öztürk, E., & Şar, V. (2006). The “apparently normal” family: a contemporary agent of transgenerational trauma and dissociation. Journal of Trauma Practice, 4(3-4), 287-303.
8. Öztürk, E. (2022). Dissoanaliz ve Psikotoplumsal Bilinç Alyansı Kuramı: İnkar Travması ve Dissosiyatif Yansıtımlı Kimlik Geçişi. Öztürk E, editör. Psikotravmatoloji. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri. s.1-40.
9. Öztürk, E. (2022). Modern Psikotravmatoloji. Öztürk E, editör. Psikotravmatoloji. 1. Baskı. Ankara: Türkiye Klinikleri. s.41-69.